

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Samlede digte

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817915297168.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Sonnetter

I Genierne

Før Sonnettets Genius kun læret
Gad Petrarchas spæde Veemodsqvad,
Han paa Liljekalkens Bredde sad,
Kiælent klukkende i Aftenskiæret.

Som en Sylfe Dug, gad han fortæret
Elskovs Taarer paa et Rosenblad;
Jaget Sukkes Hob i ordnet Rad,
Bobler lig, af Elskovs Barm opgiæret.

Tidens Genius som herlig steeg
Til Olympen, over Skyers Baner,
Ham i sin Forbiflugt saa formaner:

Følg mig du! Forlad din Børneleeg!
Hist du med Athenes Hielmbusk spøge
Og at løfte hendes Spyd forsøge.

185

II Ved Staden Wiens Beskuelse fra Gallizinbierget

Over Wiens Steenkolossers Rader
Hvirvler Røgen af en antændt Skov;
Id og Lyst med Fod og Hiul og Hov
Sliber, pløier, knuser hiine Gader.

Jeg Aartusinde tilbageblader,
Da end ingen Folkehyrdes Lov
Ned fra Himlen steeg med Skrift og Plov
Til Danubens strøifende Nomader.

Hvilket Dyb! Dets Maal Æoner er!
Maale paa Fuldkommenhedens Stige
Fleer vor Frastand fra Fornuftens Rige?

Frem i Tiden ligelangt jeg seer:
Dybt, som hiine for vort Blik undvige,

Sees vi engang af Daimoners Lige.

III

Den Troefaste

Venskab, Søvn og Elskov troeløs vender
Sig mod Lykken i dens Middagsstund;
Selv saa stor som hele Jordens Rund,
Hædernes Hymne Vennesuk ei kiender.

Milde Haab! Din Purpurmorgen brænder
Selv i Tungsinds og Eranners Lund;
Stjernebuen ligt, i Mørket kun
Skiønnest sig dit Himmelskiær antænder.

186

O hvor yndig, med en Engels Røst,
Ved en Krands af Natfioler fager,
Hvidsker du til Taalmod hist din Trøst:

Hun til Modgangs Bue, uden Klager,
Øiet løfter og med jevnet Bryst
Stor som Niobe, hver Piil modtager.

IV

Til min Genius

Naar du Vingen om min Isse slaaer,
Løstnet ud af Tidens Kreds jeg springer,
Egenvældes Tryllesepter svinger
Og ved Skiebne's brystne Urne staaer.

Hvad prophetisk reene Hierte spaaer
Og hvad Sagnets Æolsharpe klinger,
Meer end Sagn og Spaadom jeg fuldbringer
Rundt om mig til stolt-indbildte Kaar.

Lad mig saa i evig Svimmel hænge!
Bind for evig under mine Fied
Tidens Bølger med Arions Strenge!

End indsvøb mig i Usynlighed,
At ei Guderne af Avind slænge
Tordnen i min skiønn're Verden ned!

187

V

Tempelhallen Ved Indfarten i Brentafloden

Seirende, i Ørkner, Sumper, Heder,
Orientens Ynka! du fremdrog,
Og med himmelsk Smil og Stemme slog
Tigern Vildhed ved din Fod i Kieder.

Siig, mon her Naturen sig bereder
Atter til Triumphvei for dit Tog?
Her hvor Kunsten ved sit Blomsteraag
Den paa Tankens Straalebaner leder.

Ja, din Tempelhalle reistes her!
Olmer sig til Pillerader stille,
Medens Flodlasuren Tiljen er.

Festligt naae fra Pille hen til Pille
Druekieder; Efeus Væv som Tag
Over mig udlukker Dug og Dag.

VI

Ved en Amor af Mengs I den churfyrstlige dresdenske Samling af Pastelstykker

Hvilken Vellyst brænder Guden i!
Kun Dione, ved Lyæos's Side
Moder blivende til en Charide,
Nynner den i Sukkemelodie.

Lyst, til hvis forgudende Magie
Skiebnen Nervers Dirren ei indivi'de,
Kun som Drøm og Anelse tør glide
Fiern paa min Bevistheds Rand forbi.

Saa, Orpheussiungne! saa du brændte
Da af Harmoniens Skjød du sprang
Og til Liv og Vellyst Chaos tændte.

Jordens Lyst din's Billed' kun fuldendte
Da med Væsners Hær, ved Stjerneklang,
Hiin i Solens Straalekiede hang.

VII Fredensriget

Fred paa Jorden og i Barmen Fred
Er den store, uopløste Gaade;
Enkelt Kraft og evig Almeenmaade,
Hvilken Kiede samler disse Led?

Mens jeg for mit Selv maae knæle ned,
Blodig Afgud, grusom Dyrker baade,
Vil Foreeningsdriften herligt raade,
Strømmende hen over Selvheds Bred.

Ja! til *Formers* Fredensrige iler
Denne Trang, som Jord og Tid forsmaaer,
Og med Alt i saligt Slægtskab staaer.

Hist en evig Afrodite smiler,
Og i Fred den indre Verden hviler
Medens Selvbestyring Harpen slaaer.

189

VIII Tilstaaelsen

Ufulgt, vovsomt, over Ord og Ting,
Tankeverdnens Æronaut, jeg sveier;
Mængdens Trængsel under mig sig dreier
Lig en Myggeskye, i Leeg omkring.

Svimlende, ved Kiedens første Ring
Voldsomt jeg i Ligevægt mig veier,
Lig Cometen, som kun ikke skeier
Af sin Banes dristigt-skrevne Sving.

Skal jeg, tør jeg vove at udsukke
Hvad jeg bar i Tausheds Helligdom?
Gierne, ak! jeg gierne vendte om.

Gierne jeg for Kiephest og for Dukke
Min utrættelige Kunstnerstav,
Ak! og selv mit Ideal bortgav.

IX

Erindring og Haab

Tidt jeg gennem Mindets Skyggerige
Sukker efter hvad jeg før besad,
Som om Aanden alt i Svaneqvad
Vilde til sit Fødeland bortvige.

Snart de Elskedes Phantomer stige
For mit Blik, i yndig malet Rad,
Dog blant dem, fra Tusciernes Stad¹⁾,
Skrider seirende Diones Lige.

*
— 190

Sult paa Florents's Høie²⁾ leirer sig,
Arno's Bølge mod sit Udspring triller
O Theresa! før jeg glemmer dig!

Slette, Bierg og Hav fra dig mig skiller,
Derfor Døden blidt tilsmiler mig
Mens i Himlen jeg dit Billed' stiller.

*
—

X Til Marchesi¹⁾ Efter en blid Aria

Mandens Høihed i din Himmelsang
Idealsk med Møens Ynde stemmer,
Som tvetydigt Kiøn om Liber's Lemmer
Sig i yndig-blandet Omrids svang.

Hvert et Hierte Nag og Tvivl og Trang,
Overgivet til din Vellyd, glemmer:
Harmonie hvert indre Oprør tæmmer,
Skiøn som den der af din Barm udsprang.

Naar i Venskabs Favn Saldagno²⁾ hviler
Og hans Aand i Melodie bortiler,
Da det bæver gennem Væsners Rad:

* *
— — 191

Ah! men Døden al sin Skræk bortsmiler,
Og hver Bævende henslumret gad
I Saldagnos søde Svaneqvad.

XI Faklen

I Nattens Slør, af Taushed ledet, ned
Til Psyche Amor fra Olympen stiger,
Med navnløs Fryd hun til hans Barm sig smiger,
Med glæde-vogtende Uvidenhed.

Men Nysgjær snart om Rosenleiets Bred
Forførende, lig Edens Slange, sniger:
For Lampens Skin den Himmelske bortviger
Og Blufærds skønne Charis følger med.

Forgiæves, Psyche! mindefuld du væder
Dit Leiested, i Savnets Enkeflor
Henstirrende paa Flugtens tomme Spor.

Saa flygte, uden Gienkomst, Hiertets Glæder,
Naar Videt med sin Fakkelt blandt dem træder
Og giennemstraaler deres Slør og Giord.

XII Ved Midnat

Sover, mens udfoldet Natten ruer
Over Luft og Jord og Ocean!
Sover, mens med Svøben ingen Khan,
Og med Tordnen ingen Lama kuer!

Under Fængslets skimmelfulde Buer,
Lænket Misdaad, sov paa Helveds Rand!
Sov, o strenge Straf, i Søvnens Land,
Mens selv Samvid Lasten ikke truer!

Modgangs Aand hist paa optegnet Blod
Slumrer ogsaa, Hævnens dorske Luer,
Misvæxts Meeldugurne ved sin Fod.

Ømme Moder lig som bøiet skuer
Sødt inddysset Spædes skyldfri Fred,
Seer paa Jorden milde Guddom ned.